

අනිත් කොන

කායික, ජීවන, ජනවේදී

වෛද්‍ය බෝධිනී සමරතුංග

වෛද්‍ය බෝධිනී සමරතුංග ගේ ලිපි සන්නස පාඨකයාට ආගන්තුක නොවේ. කිවිඳියක බිලොග් රචකාවියක වන බෝධිනී මේ වසරේ නෙළුම්යාය බිලොග් සම්මාන උළෙලේදී සම්මානයට ද පාත්‍ර වූවා ය. ශ්‍රී ලංකාවේ පුවත්පත් කීපයකම ඇගේ කොලම් පළවෙයි. නැවත වතාවක් සන්නස පාඨකයන් සමඟ ඇගේ අත්දැකීම් බෙදාගන්නට වෛද්‍ය බෝධිනී සමරතුංග මෙසේ අප හා එක්වෙයි.

වැලපිම්, අඟිම වීම් සහ සුනු වියුණු වීම් බහුලය. බොරු කතුල හෝ දෙකම ගලවා දරුවන් ප්‍රසූත කල දම්ල අම්මාවරුන්ට උර දී ඇත්තෙමි. කලපුවෙන් එපිටට සොල්දාදුවන්ගේ කර්මයින් පැමිණ දරුවන් ප්‍රසූත කළ අම්මලා මුණ ගැසී ඇත. මිනිස් පලිහක් මෙන් ඔවුන් බොහෝ කරදර මගින් ගෙවුණු කාලය ගැන මට බොහෝ කතා කියා දුනි.

එහෙත්ම දෙදහස් එකොළහේ ඔවුන්ගේ කලා සංගමයෙන් සාහිත්‍ය කවි කතා පොත් ලියා-වේවිද ? පොත් පිළිගැන්වීමෙන් පස්සෙ වැලඳවන්නේ තෝසෙ කෘතීමක එකට හිඳ තෝසෙ කන්නට හැකි වේවිද ?

ඔවුන්ගේ කවි පොත නිසා ඔවුන්ගේ මහස සෑදීම නිසා ඔවුන් සාර්ථක වූ නිසා බැහුම් අහපු කෙනෙක් අපේ විශේෂඥ වෛද්‍යතුමා, ඒ සුද්ධියෙන් පිටත් වූ පිරිටට හිරි ඩොලර්

අපි තවම රැවටෙනවා

මට මතක දෙදහස් දහස මැයි මස... හා පුරා උතුරට ගිනිත් ගිටියේ, ඒ වෙද්දීත් රෝහල පුරාම ආයුධ අතින් ගත් සොල්දාදුවන් සිටියා.

එම සායන වලට යන අප හමුවේ දුක් දොමනස්, කළුළු ගංගා ඇඳ හැලෙනවා. බෙහෙත් අහුරකින් ඔවුන්ගේ කරදර ලෙඩ දුක් සියල්ල සුව වේ නම් කියා සිතූ වාර අනන්තයි.

මුහුණ නොබලන අත් අඩංගුවට පත් තුස්තවාදීන් සමඟ මුහුණ බලන් කතා කරන්න සිදුවෙනවා. අන අල්ලා නාඩි බලා රුධිර පීඩනය පවා මනින්න සිදුවෙනවා. සුළු සේ-වකයා කිහිප ගමනක් සැර දැමූ පසු ඔවුන් අවනත වෙනවා. සමහරු මුහුණ අතින් පස හරවාගෙනම ඉන්නවා මිනෑ දෙයක් කරපුදෙන් වගේ. මය අතර හෙදියක් මට කියනවා, අනවල් කෙනා පිහියක් කියන්න ඉඳලා අපට අඟින්න. ඒ වුනත් අපේ කරුණාවන්තකම හමුවේ අදහස වෙනස් කරගෙනලා කියලා. තවත් එකිනර මස් කෙනෙක් ඒ පිහිය ඉල්ලගෙන එනවා. ඒ අත් අඩංගුවට පත්වෙලිව තුස්තයින්.

සුද්ධිය අවසාන වූ වා යැයි මේ දිනවල සැමරුම් හෝ මතක ලියැවීම් බොහෝ ය. ඒ ගැන කල්පනා කරද්දී, සුද්ධිය අවසාන වුන එක ගැන, තුස්ත ක්‍රියා නැවැත්වුණු එක ගැන මට සිතෙන්නේ කුමක්දැයි මා කල්පනා කෙරුවෙමි.

තුස්තවාදී ස්වභාවයට හිත නැබූ, අවුරුදු 30ක් අප රට ආර්ථික සාමාජික සහ ජනබෙදීම යන ආනාධියට ඇඳ දැමූ මේ කුරුරු සුද්ධිය නොවී නම් අප රට කොයි තරම් දියුණුවක් ලබා ගත හැකිව තිබුණේද ? රටට ආදරය කරන මිනිසුන් පිරිසක් යාන්ත්‍රණය හැසිරුවානම් මේ රට කොයි තරම් ඉහළට ගොස් තිබෙන්නට ඇති ද? මට කල්පනා වුනි.

ඔවුන් මෙන්ම අයි ඩී පී වෙන්ත් internally displaced people, තමන්ගේ උපන්බිම් වලම සරණාගතයින් බවට පත්වෙලිව පිරිසක් සිටියා. ඔවුන් ද වටෙන් වී රෝහල් ගත වෙනවා.

මව් මට පුළුවන් ඒ ගැන ලියන්න (ඒ මා ඔවුන්ගේ දුක දරමින් ඔවුන් සමඟ ඔවුන්ගේ එකෙක් වෙමින් පිටත් වුන නිසා (ඒ නිසා මම කියමි,

මනෝ වෛද්‍ය සායනයේදී අපට මැණික් ආම්

සුද්ධි නොකරන්න එහි විරකමක් නැත

නමින් හැඳින්වූ ඒ ප්‍රදේශයට ද යන්න සිදු වෙනවා. එහෙම දුර යන හැම වරකම, වාහනේ ඉස්සරහම සිරි එක මට ලැබෙනවා. හේතුව මම එකම සිංහල වෛද්‍යවරයා වීමයි. රෝහල් කාර් යය මණ්ඩලය සමඟ යන විට අපේ විශේෂඥ වෛද්‍යවරයා පවා පසු පසට නගින්නේ "වාහනය වෙක් කරන්න නැවැත්තුවම අපේ මේ ඩොක්ටර්ගේ හිතාව නිසා, පොඩි කතාබහකින් පස්සේ අපිට ඒ දේ මගහැර ඉක්මනින් යා ගන්න පුළුවන්" කියලයි. මව් ඒක එහෙම නම, අපිව උනත් නැවැත්තුවම "ඉන්නෙ කොහෙද කොහොමද ඩොක්ටර්" කියමින් අපේ හැඳුනුම්පත් පරීක්ෂා කරද්දී අපි මග රෝහලේ කියන පමාවෙන් " හරි යන්න ඩොක්ටර්" කියමින් අපේ වාහනයට ඉඩ දෙනවා.

දරුවනි , සුද්ධි නොකරන්න (එහි විරකමක් නැත. යළිත් අප උතුර දකුණ බෙදෙන්නට අර ඇදීන දේසපාලකයින්ට කියා දිය යුතු පාඩම එයයි.

අවුරුදු ගණනාවක් තුස්ත ලුමා සොල්දාදුවන් , තුස්තයින් සමඟ සංහිදියාව සහ පුහුරුකර්තෘපනය පිළිබඳ උතුරේ සිට වැඩි කල මා මෙන්ම මම එක් අවස්ථාවක ලියූ කථාවක සඳහන් එම දරුවන් තාත්තා යැයි හඳුන්වන හමුදා නිලදාරී මහත්මයා පැවසුවේත් මේදේ මය.

"මගේ දරුවන් හා මේ දරුවන් සුද්ධි නොකරන අනාගතයක් හැඳීමයි මගේ අරමුණ" ඔහු කීවේය.

war happens when language fails ` මම ඔවුන්ගේ බස ඉගෙන ගන්නවා... කථා කරනවා.

සුද්ධිය විරකමක් නොවේ. ඒ බව මම ද දන්නෙමි.

සුද්ධියේ ජයග්‍රහණ සැමරුම් නැත.

සුද්ධියේ ජයග්‍රහණ සැමරුම් නැත. වැලපිම්, අඟිම වීම් සහ සුනු වියුණු වීම් බහුලය. එකම වාර්තුවේ දෙපස රුණ විරුවන් තුස්තයන් වෙරු උණෙන් බැරට කෑ අවදියක ඔවුන් දෙදෙනාම කියා දුන් පාඩම වුනේ එයයි. මග උන් ගේ ඊළමට ලුමා විය අන හැරුණු හිතා පැවසූයෙන් එයයි.

කාකන්ගෙන්, ඩයස්පෝරාවෙන්. තවමත් ඔහු ඒ ප්‍රදේශවල සේවය කරනවා. මිනිසුන්ගේ මහසට බෙහෙත් කරන්නේ පෙති වලින්ම පමණක් නොවන බව අපට වඩ වඩාත් ඒත්තු ගැන්වූයේ ඔහුය.

එදා මළ මිනිසුන් මෙන් සිටි අප ඇඳ හිල් අහස බලා පියඹන්නේ යැයි කවි ලියූ මබලා ගැන මම ඇඳ බොහෝ සතුටු වෙනවා. ඒ මබට අඟිම වූ පීචි වීමේ නිදහස නැවත ලැබුණු නිසා.

එදා උන් අප බිම දිනා දුන් නිදහස නොවේ නම් අදත් හිතලා වැනි දහසක් දරුවන් ආයුධ අන දරන් මර වැටෙනු ඇත.

කඩතොළු සහිතව හෝ එය මිය නොගිය නිසා.

"මම අළුත්ම දකුණු ඉන්දිය රිල්ම් එකේ ලිට්ක්ස් කලා අක්කා" කියමින් මට ඉන්නබොක්ස් පහිලුඩ එන්නේ නැති වේවි. ඒ වෙනුවට ඒ දක්ක සංහිත/ කවි රචකයා ආයුධ අන දරා මිය ඇඳී තිබෙන්නට ඇති...

"අපි රැවටුණා ඩොක්ටර්" තමිලිටි කලින් ඒ සහනය වටහාගත් අන පස වාරු හැකි හිටපු තුස්තයින් පැවසූයෙන් එයයි.

එදා විරුවන් පීචි පරදුවට ගියලා තුස්තවාදිය හැකි කවේ නැත්නම් ලෙඅක්කේ මම ප්‍රින්ට්- ප්‍රෙස් එකක් කරනවාල මට ඉන්නබොක්ස් පහිලිඩ නො ඒවි.

අද මා ලියන්නේ එයයි.

දෙපැත්තෙම අපි තවම රැවටෙනවා (